

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 940: Những Sự Tương Cực Kỳ Vi Tế, Không Gì Là Không Biết Rõ, Không Gì Là Không Thấy Rõ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 080)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【 Cho nên, từ vô thủy đến nay, tới cùng đời vị lai, trọn khắp hư không, trọn hết pháp giới, hết thấy chúng sanh, cho đến một chúng sanh cực kỳ vi tế, chết chôn này, sanh chôn kia, căn tánh chủng loại, cho đến khởi tâm động niệm, nhân trước quả sau, muôn ngàn sai biệt, những sự tương cực kỳ vi tế ấy, thấy đều không gì là không biết rõ, không gì là không thấy rõ.】

Phật thật sự có năng lực này. Chúng ta đọc xong đoạn văn này thì rợn cả tóc gáy. Chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện muốn giấu giếm không cho người khác biết, nhưng liệu có thể qua mặt người được chăng? Người thì có thể bị qua mặt, vì con người là phàm phu nên có thể bị giấu giếm; thế nhưng với chư Phật Bồ Tát thì chẳng thể giấu được, với những người ở thế giới Cực Lạc thì lại càng chẳng thể giấu được.

Quý vị hãy xem trong “Kinh Vô Lượng Thọ” đã giảng, những người vãng sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, nhận được sự gia trì từ bốn nguyện của Phật A Di Đà, nhãn căn (mắt) của họ chẳng khác gì Phật nhãn. Thiên nhãn nhìn thấu suốt, thiên nhĩ nghe tường tận, tha tâm biến tri (biết rõ hết thấy tâm niệm), năng lực đó hầu như không có gì khác biệt với chư Phật, nên chúng ta khởi tâm động niệm thì họ thấy đều thấu suốt. Quý vị thử nghĩ xem, còn có chuyện gì có thể giấu giếm người được đây? Trên thế giới ngày nay thường hay nói đến “quyền riêng tư”, quý vị đòi quyền riêng tư với ai chứ?

Năng lực này của Phật, chư vị phải biết rằng, đó cũng chính là bản năng của chính chúng ta; tuyệt đối không phải là chỉ chư Phật mới có còn chúng ta thì không, chúng ta thấy đều có! Năng lực của chúng ta so với năng lực của chư

Phật Như Lai là tương đồng, là bình đẳng như nhau. Hiện tại năng lực này của chúng ta đã bị đánh mất, nhưng sự “đánh mất” này không phải là mất đi thật sự, bản năng vốn có thì làm sao có thể đánh mất thật sự cho được? Cho nên, Phật thường giảng trong kinh, đây gọi là “mê thất”. “Mê” tức là quên mất, chứ chẳng phải là mất đi thật sự, mà là do mê mờ nên đánh mất. Bởi vì có chướng ngại, chính phiền não chướng, sở tri chướng, cùng với vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, những thứ này đã chướng ngại lại. Đến khi nào phá trừ được những chướng ngại đó, thì năng lực này của chúng ta sẽ lại được khôi phục, sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi.

Chúng ta học Phật, thấy đều mong muốn thành Phật; thành Phật chẳng vì điều gì khác, mà chỉ là khôi phục lại đức năng vốn có sẵn trong tự tánh mà thôi. Cho nên, trong Đại Kinh có nói: “Viên mãn Bồ Đề, quy vô sở đắc” (Viên mãn Bồ Đề, trở về chỗ chẳng có gì để được). Thành Phật, sau khi thành Phật thì quý vị đạt được cái gì? Chẳng đạt được bất cứ thứ gì cả, những gì đạt được đều là những thứ vốn dĩ bản thân đã có sẵn, vốn sẵn có trong tự tánh. Ngoài tự tánh ra thì chẳng có thứ gì cả, tất cả chỉ là khôi phục lại tánh đức mà thôi.

Đoạn văn này, tôi cũng hy vọng các đồng tu hãy đọc đi đọc lại nhiều lần, phải luôn luôn khắc ghi trong lòng. Khởi tâm động niệm tự nhiên chúng ta sẽ cần trọng dè dặt. Khởi lên một thiện niệm, chư Phật hoan hỷ; khởi lên một ác niệm, chư Phật than thở, sao lại mê hoặc nữa rồi!

Nhân duyên quả báo, mảy may không sai chạy. Chỉ cần Tứ tướng, Tứ kiến của quý vị chưa bị phá trừ, quý vị ở trong lục đạo luân hồi tuyệt đối không thể lẩn trốn được nhân duyên quả báo: nhân thiện có quả báo thiện, nhân ác có quả báo ác, không có cách nào tránh khỏi được. Thế nên Phật thường giảng: “Chúng sanh úy quả, Bồ Tát úy nhân” (Chúng sanh sợ quả báo, Bồ Tát sợ nhân ác). Chúng sanh mê hoặc điên đảo, tạo tác tội nghiệp, đến khi quả báo hiện tiền mới cảm thấy sợ hãi; nhưng sợ hãi thì có ích lợi gì, cũng chẳng giải quyết được việc gì!

Bồ Tát không giống như chúng sanh. Bồ Tát thông minh, Bồ Tát sợ gieo nhân ác; không tạo nhân ác thì Ngài sẽ không phải chịu quả báo ác. Do đây có thể thấy, Bồ Tát mới thật sự thâm tín nhân quả, nên khi khởi tâm động niệm, Ngài thấy đều cần trọng, đều vô cùng dè dặt.